

ҳар инсони соҳибақлу соҳибимон бояд афзалтарин роҳро дархост намояд, ки ризои Аллоҳтаъоло дар он аст.

Дар “саҳеҳ”-и Муслим ва “сунан”-и Насойи ҳадисе аз Амр ибни Ҳорис омадааст, ки онҳо гуфтаанд: “Намози субҳро аз қафои Расулulloҳ (с) хондем, шунидем, ки ӯ (с) оятҳои 15, 16, 17 ва 18-ӯми ҳамин сураро хонданд”.

Анҷоми сураи **"Таквир"**. Ва лиллоҳил ҳамд.

82-юми сураи Қуръон буда, дар Маккаи мукаррама нозил шуда, аз 19 оят иборат аст.

Имом Тирмизӣ аз Абдуллоҳ ибни Умар (разияллоҳу онҳумо) ин ҳадиси шарифро ривоят мекунад, ки Расулulloҳ (с) гуфтаанд: **"Ҳар касе хоҳад рӯзи қиёматро ба чашми худ мисли Маҳтоб равшан бубинад, бояд ба сураҳои "Қувват", "Инфитор" ва "Уншаққат" назар кунад"**.

Сураи "Инфитор" мисли сураи "Таквир" дар хусуси қиёмат сухан меронад, лекин бо услубу оҳанги хоси худ.

Ба инсоне ки кибру ғурур дорад, хитоб мекунаду ӯро ҳушёр месозад. Дар хусуси рост будани рӯзи қиёмат ва дар бораи ғариштагоне, ки инсон онҳоро намебинад, аммо онҳо барои ҳисобу китоби рӯзи қиёмат ҳамаи қору рафтори ӯро китобат мекунад, сухан меравад. Дар ниҳоят аз оқибати ҳоли инсонҳои нек зикр мекунад.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Бисмиллаҳи-р-Раҳмани-р-Раҳим

Оғоз мекунам ба номи Худованде ки беандоза меҳрубону бениҳоят бораҳм аст.

إِذَا السَّمَاءُ انْفَطَرَتْ

Иза-с-самъун фаатарат. 1.

1. Вақто ки Осмон шикофта шавад -

Яъне рӯзи қиёмат бо амри илоҳӣ Осмон шикофта мешавад.

وَإِذَا الْكَوَاكِبُ انْتَثَرَتْ ﴿٢﴾

Ва иза-л-кава̄кибун та̄сарат. 2.

2. ва ҳар вақто ки ситорагон аз ҳам фурӯ бирезанд -

Ва инчунин дар он рӯз ситорагон соқит шуда, бирезанду зинати Осмон дур шавад:...

وَإِذَا الْبِحَارُ فُجِّرَتْ ﴿٣﴾

Ва иза-л-биҳāру фуҷҷират. 3.

3. ва ҳар вақто ки дарёҳо аз мавқеи худ бо шиддат равон карда шаванд -

Дар он рӯз ҳамаи дарёҳо, наҳрҳо ва баҳрҳои шӯру ширин бо ҳам омехта ба сурати як баҳр шаванд, ки он ҳам яке аз нишонаҳои қиёмат аст.

وَإِذَا الْقُبُورُ بُعْثِرَتْ ﴿٤﴾

Ва иза-л қубӯру буъ̄шират. 4.

4. ва ҳар вақто ки қабрҳо зеру забар карда шаванд.

Яъне ҳамаи дафншудагон дар он рӯз аз нав зинда гардонида мешаванд. Онҳо аз қабрҳо берун шуда, барои ҳисобу китоб ва гирифтани подоши амалҳои худ дар маҳшар (қойи ҷамъшавии инсонҳо рӯзи қиёмат) назди Аллоҳтаъоло ҳозир карда шаванд. Дар он рӯз...

عَلِمَتْ نَفْسٌ مَّا قَدَّمَتْ وَأَخَّرَتْ ﴿٥﴾

Ъалимат нафсу-м ма̄ қаддамат ва аххарат. 5.

5. Ҳар нафс (инсон) бидонад, ки он чӣ пеш фиристода аст ва он чӣ боқӣ гузоштааст.

Акнун инсон аз тамоми амалҳои нек ё бади дар дунё содиркардааш пурра хабардор мешавад. Хоҳ ин амалҳоро пеш аз марг, зиндагиро ғанимат шуморида, чун тӯша ё захира барои ин рӯзи пурдаҳшат омода сохта, ба охират фиристода бошад, ё ҳамчу садақи ҷория баъди сари худ боқӣ гузошта бошад. Дар он рӯз муттақиён (Паҳрезгорон аз гуноҳ ва иҷрокунандагони амри Парвардигор), албатта, аз оташи Ҷаҳаннам наҷотёбандаанд ва бадкорон гирифтори азобанд. Акнун...

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا مَا غَرَّكَ بِرَبِّكَ الْكَرِيمِ ﴿٦﴾

Йӓ айюҳа-л-инсāну м̄ ғаррака би Раббика-л-карим. 6.

6. Эй одамӣ, чӣ чиз туро ба Парвардигори бузургворат мағрур сохт?

Ин ояти карима барои шахсоне, ки аз фармони Худо сар мепечанду итоат намекунанд ва дар иҷро намудани амру фармони Ӯ сустӣ мекунанд, хитоб аст. Яъне, эй инсони ғофил! Чӣ чиз туро мағрур сохт? Оё шоиста аст, ки ба Парвардигори каримат ғурур кунӣ, нисбат ба Ӯ кибр варзӣ ва амру фармонҳояшро иҷро накуни? Доништа бош, агар тамоми молу мулки дунё аз онӣ ту бошад, ҳам назди бузургии Аллоҳтаъоло ҳеҷ арзиш надорад. Нодон ва мағрур машав! Аз амру фармонҳои Парвардигорат сар матоб!

Инчунин итоб аст барои инсонҳое, ки дар муқобили эҳсони Парвардигори худ исён меварзанд ва ба Раҳими Ӯ таъоло умед баста, аз ғазаби Ӯ таъоло дар фаромӯшианд. Ҳол он ки мазҳаби аҳли суннат валҷамоат талаб мекунад, ки инсон доимо аз раҳмати Худо умед дошта бошад (яъне дар ҳолати раҷо бошад) ва аз ғазаби Худо дар ҳолати хавф бошад. Ин ҳар ду ҳолатро (хавф ва раҷоро) доим баробар дошта бошад. Якero гирифта, дигарero фаромӯш накунад.

الَّذِي خَلَقَكَ فَسَوَّنَكَ فَعَدَلَكَ ﴿٧﴾

Ал-лази халақака фа саввāка фа ғадалак. 7.

7. Он (Худое), ки туро биофарид, пас, андоми туро рост кард, пас, туро ба эътидол овард,

Эй инсон, ту дар муқобили Парвардигоре, ки туро дар беҳтарин сурат офарид ва ҳама аъзоҳоятро солим кард, ки мешунавӣ, мебинӣ, сухан мегӯӣ, меравӣ ва инчунин соҳиби ақл сохт, кибр варзидӣ. Оё лоиқ аст, ки эҳсони Ӯро бо исён инкор кунӣ? Албатта, не! Ин аз нодонӣ ва ҷоҳилии худӣ туст. Ҳол он, ки

فِي أَيِّ صُورَةٍ مَّا شَاءَ رَكَّبَكَ ﴿٨﴾

Фӣ аййи сӯрати-м м̄ шāа раккабак. 8.

8. дар кадом сурате, ки хост, туро таркиб дод.

Худованди меҳрубон дар ҳар сурате ки хост, шуморо мураккаб кард. Ӯ аз барои шумо суратҳои зебо ва аҷибро нисбати

дигар махлуқот ихтиёр намуд ва шуморо ба мисли чаҳорпоён нагардонид, ҳол он ки бар ҳама чиз қодир аст. Пас, чаро фикр намекунад? Пас, чаро ба ҷойи шукрона ношукрӣ ва ба ҷойи ибодату итоъат исён меварзад?

كَلَّا بَلْ تُكَذِّبُونَ بِالَّذِينَ ﴿٩﴾

Калла бал туказзибуна би-д-дин. 9.

9. Не-не! Балки шумо омадани рӯзи ҷазоро дурӯғ мешуморед.

Эй аҳли Макка, шумо хилофи фармудаи Худованд кор пеш гирифтаед! Шумо ҳамеша ба амалҳои нодуруст даст доред! Чаро? Барои он, ки ба рӯзи қиёмат (ҳисобу китоб) бовар надоред ва онро дурӯғ мешуморед. Ин амали шумо инкори ҳақиқат аст. Ҳушёр шавед. Аз ин роҳатон баргардед! Чун боз нагардед, Худованд ба азоби саҳт гирифтوراتон месозад, ки дигар аз он роҳи наҷот нест. Пушаймонӣ, оҳу воҳ дигар ҳеҷ суде надорад.

وَإِنَّ عَلَيْكُمْ لَحَافِظِينَ ﴿١٠﴾

Ва инна ъалайкум лаҳафиẓин. 10.

10. Ва албатта, бар шумо ниғаҳбонон ғумошта шудаанд:

Ҳол он ки бар шумо фариштагони "ҳафаза" (нигоҳбон) таъиншуда, дар назди ҳар амали шумо ҳозиранд ва барои сабти он назорат карда, дар ҳаққи шумо вазифаи худро одилона анҷом медиҳанд.

Онҳо дар навиштани корҳои хайри шумо шитоб ва дар амалҳои бади шумо каме таъхир мекунанд, ки шояд пушаймон шуда, тавба кунед. Он фариштагони посбон назди Аллоҳтаъоло...

كِرَامًا كَتِّيبِينَ ﴿١١﴾

Кироман катибин. 11.

11. нависандагони ғиромиқадранд,

Фариштаҳои муруқиб (ниғаҳбон), ки масъули китобат кардани (навиштани) амалҳои шумоянд, назди Худованд бисёр қадрӣ қиммати баланд доранд. Пас, барои эҳтироми ин фариштагони доимо ҳозир (кироманкотибин) назди онҳо аз корҳои қабех худдорӣ бояд кард. Расули Худо (с) фармуда: **“Кироманкотибинро ҳурмат кунед, ки онҳо як лаҳза аз шумо дурӣ наҷӯянд, магар дар ду ҳолат: Якум дар ҳолати ҷанобат ва дувум дар**

ҳолати дохил шудан ба халочо. Пас, ҳар вақте ки гусл мекунад паси деворе ё пушти уштури бордоре ё ба либосе, ки шуморо сатр (паноҳ) кунад худро паноҳ созед”. Бо тани урён дар берун, бе пӯшиши аврат (қисмҳои барои дидани дигарон мамнуъи бадани мард ё зан) гусл кардан манъ аст. Аз малоик (фариштагон) ҳаё бояд кард, ки тарки шумо насозанд ва онҳо...

يَعْلَمُونَ مَا تَفْعَلُونَ ﴿١٢﴾

Яъламуна ма тафъалун. 12.

12. ки медонанд он чӣ шумо мекунед.

Ҳар сухани неку бади шуморо дар дафтарҳои аъмоли шумо сабт месозанд ва ҳар кореро, ки мекунед, хоҳ хайр бошаду хоҳ шарр, ҳамаро медонанду шоҳиданд, некро нек, бадро бад менависанд. Мувофиқи навиштаи онҳо аз шумо ҳисобот гирифта мешавад.

إِنَّ الْأَبْرَارَ لَفِي نَعِيمٍ ﴿١٣﴾

Инна-л-аброра лафи наъим. 13.

13. Ҳаройина, неқӯрон дар неъматҳои Биҳишт бошанд.

Албатта, муъминони ботақво, ки аз ғазаби Худо тарсида аз маъсият (гуноҳ) парҳез карданд, дар он рӯз чунон хурсанду фараҳманд ҳастанд, ки дараҷаи хурсандии онҳоро бо сухан баён кардан имконнопазир аст. Онҳо (яъне муттақиён) аз неъматҳои Биҳишт бархурдоранд. Чунон неъматҳое, ки на чашм дидаву на гӯш шунидааст. Валлоҳу аълам.

وَإِنَّ الْفُجَّارَ لَفِي حَيْمٍ ﴿١٤﴾

Ва инна-л-фуҷҷара лафи Ҷаҳим. 14.

14. Ва ҳаройина, бадкорон дар Дӯзах бошанд,

Албатта, онҳое ки аз фармудаи Парвардигор сарпечӣ карданд, ғарқи дарёи ҷурму гуноҳу маъсият шуда, ба коми шаҳват фуру рафтанд, рӯзи қиёмату ҳисобу ҷазои он рӯзро нодида гирифтанд ва бе тавбаю бе имон аз ин олам рафтанд, дар Дӯзах (ҷаҳим) мақом мегиранд ва онҳо:

يَصْلَوْنَهَا يَوْمَ الدِّينِ ﴿١٥﴾

Яславнаҳа явма-д-дин. 15.

15. ки рӯзи ҷазо (ба Ҷаҳим) дароянд.

وَمَا هُمْ عَنْهَا بِغَائِبِينَ ﴿١٦﴾

Ва ма ҳум ғанҳа би ғайбин. 16.

16. Ва нестанд онҳо аз Дӯзах ғойбшаванда.

Албатта, шахсоне ки зикрашон дар оятҳои қаблӣ гузашт (кофирону фоҷирон), дохили Ҷаҳаннам мешаванд ва як лаҳза аз ӯ ғойб набуда, балки азоби онро доимӣ мечашанд. Кофирон дар Дӯзах абадӣ мемонанд. Наъзуз биллоҳ!

وَمَا أَدْرَاكَ مَا يَوْمَ الدِّينِ ﴿١٧﴾

Ва ма адрока ма явму-д-дин. 17.

17. Ва чӣ чиз фаҳмонд туро «рӯзи ҷазо» чист?-

Худованд боз таъкидан дар ояти зер бо ҳабиби Худ (с) савол медиҳад.

ثُمَّ مَا أَدْرَاكَ مَا يَوْمَ الدِّينِ ﴿١٨﴾

Ќумма ма адрока ма явму-д-дин. 18.

18. Боз, чи медонӣ, «рӯзи ҷазо» чист?

Такрор шудани оят ба хотири он аст, ки он рӯз бисёр сахту ҳавлноқ аст. Яъне эй Муҳаммад (с) аз кучо медонӣ, ки чист рӯзи ҷазо? Аллоҳи меҳрубон ба ояи зер ҷавоби ин саволи ҳайронкунандаро осон менамояд.

يَوْمَ لَا تَمْلِكُ نَفْسٌ لِّنَفْسٍ شَيْئًا ۖ وَالْأَمْرُ يَوْمَئِذٍ لِلَّهِ ﴿١٩﴾

Явма ла тамлику нафсу-л ли нафсийн шай-а. Ва-л-амру явмаизи-л лиллаҳ. 19.

19. Рӯзест, ки ҳеҷ касе касеро манфиат расонида натавонад. Ва дар он рӯз фармон аз онӣ Худост.

Чи қадар диққат диҳем ҳам, ба таври бояду шояд чигунагии он рӯзи ҳавлноқро дарёфта наметавонем. Ҳамин қадар бидонед, ки дар он рӯз ҳеҷ кас ба каси дигар манфиате ё ёрие расонида

наметавонад, гарчанде ки онҳоро риштаи дӯстӣ ва хешутаборӣ пайванд созад.

Зорию тавалло ва пора додан ба кор наояд. Он рӯз дигар шоҳ ба тобеъонаш, волидайн (падару модар) ба фарзандонаш ва бой бар хизматгораи мисли дар дунё, ҳукм карда наметавонад. Дар он ҷо ҷуз шоҳаншоҳи мутлақ (Аллоҳ) дар дасти дигаре ҳукм ва тасарруф набошад. Дар он ҷо ва дар он рӯз фақат як ҳукм, "Адолат" ҳукм меронад ва ҳамаро фақат як Зот ҳал мекунад: "Молики рӯзи ҷазо"- Аллоҳи бузург. Ҳеҷ кас наметавонад ва қудрат надорад, ки бо Ё таъоло эътироз наояд.

Худовандо, ҷумлаи муъминонро дар он рӯз аз раҳмату ҷамоли Худ ва аз дидору шафоати Пайғамбари бар ҳақат ҳазрати Муҳаммади Мустафо (с), бенасиб нагардон. Омин!

Поёни сураи «Инфитор». Ва лиллоҳил ҳамд.

Сураи Мутаффифин

83-юми сураи "Қуръон" буда, дар Маккаи мукаррама ё дар Мадина нозил шуда, аз 36-оят иборат аст.

Сабаби нузули ин сураро хоҳ дар Макка нозил шуда бошад, хоҳ дар Мадина, муфасссирони киром чунин ривоят кардаанд.

Расули Худо (с) вақто ба Мадина омаданд, мардуми он ҷо расвоиро аз ҳад мегузaronиданд. Ҳаққи мардумхӯрӣ дар он ҷо ривоч ёфта буд. Мардум дар вақти хариду фурӯш барои фиреби ҳамдигар аз тарозу ва дигар асбобҳои барои ченак муайяншуда нодуруст истифода мебуданд. Харидорро бо кам кардани вазн ё ченаки ашъи фурӯхташаванда фиреб мекарданд. Ин амали зишт Он ҳазрат (с)-ро хуш наомад ва ба андеша водор сохт. Воқеан ин сура ба Он ҳазрат (с) нозил шуд.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Бисмиллаҳи-р-Раҳмāни-р-Раҳим

Оғоз мекунам ба номи Худованде ки беандоза меҳрубону бениҳоят бораҳм аст.

وَيْلٌ لِّلْمُطَفِّفِينَ